

Valoarea morții lui Hristos (8)

Care este baza îndreptării noastre?

Dirk Schürmann

© SoundWords, Online începând de la: 04.10.2018, Actualizat: 04.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Romani 3.20-26

Romani 3.20-26: De aceea, din faptele legii, nici o făptură nu va fi îndreptățită înaintea Lui, pentru că prin lege vine cunoștința păcatului. Dar acum, fără lege, s-a arătat o dreptate a lui Dumnezeu, mărturisită de lege și de profeți; o dreptate a lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred: pentru că nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu, fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui, pentru arătarea dreptății Sale, datorită trecerii peste păcatele făcute mai înainte, în îngăduința lui Dumnezeu, spre arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptească pe acela care este din credința în Isus.

Introducere

În articolul acesta ne vom ocupa în mod deosebit cu întrebarea, dacă îndreptățirea noastră este dependentă de ascultarea lui Hristos în împlinirea Legii, așa cum aceasta se învață astăzi în unele cercuri reformatoare.

Cu toate că aceia care susțin această învățătură uneori se sprijină pe Reformă, se arată totuși că această învățătură – cel puțin parțial – a fost respinsă în timpul acela. Cu toate că desigur doctrina Reformei în sine nu are nici o importanță decisivă pentru credincios – el este răspunzător numai față de Cuvântul lui Dumnezeu -, este totuși interesant să se urmărească evoluția ei.

Baza îndreptării în timpul Reformei

Luther

De aceea Pavel începe din nou să trateze Legea și definește ce este ea. Pentru aceasta el folosește ceea ce a spus mai înainte: să mărturisească, că Legea nu îndreptățește. Nu este nici o lege, spune el, care ar fi necesară în sine însuși pentru îndreptățire. De aceea când tratăm astfel de teme, cum este îndreptățirea, viața și mântuirea veșnică, atunci Legea trebuie să rămână în afara câmpului vizual, ca și cum aceasta niciodată nu ar fi existat sau niciodată nu ar putea fi, chiar ca și cum nu ar însemna nimic. Căci în privința îndreptării nimeni nu poate îndepărta suficient de departe Legea sau să ia suficient în seamă făgăduința lui Dumnezeu. (*Luther's Commentary on Epistle to the Galatians* , capitolul 3, pag. 19.)

Cu regret chiar și la Luther se găsește o atitudine neclară:

El spune cu privire la versetul 33 [Romani 9.33]: căci dreptatea lui Hristos trece asupra aceluia care crede în El, și păcatul credinciosului trece asupra lui Hristos, în care el crede. De aceea păcatul nu poate avea trăinicie, la fel cum el nu poate supraviețui la Hristos [Martin Luther: *Vorlesung über den Römerbrief* (1515/1516), pag. 190. Biblioteca digitală vol. 63: Martin Luther, pag. 639 (compară cu Luther-W vol. 1, pag.

222) (c) Vandenhoeck und Ruprecht].

Harul acesta și binecuvântarea nespuse de mare au fost făgăduite în timpuri dinaintea de Avraam, Geneza 12.3; 22.18: „În sămânța ta (aceasta este Hristos) vor fi binecuvântate toate națiunile pământului”; și în Isaia 9.6: „Un Copil ni S-a născut, un Fiu nu S-a dat.” El spune „nouă”, căci El este în totalitate al nostru cu toate bunurile Lui, dacă credem în El; așa cum spune Romani 8.32: „El nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dăruia, de asemenea, toate împreună cu El?” De aceea tot ce are Hristos este al nostru, ne-a fost dăruit nouă, cei nedemni, numai din îndurare, cu toate că noi am meritat mai degrabă mânia și condamnarea, precum și iadul. De aceea și Hristos Însuși spune că El a venit să facă voia sfântă a Tatălui Său (compară cu Ioan 6.38; Evrei 10.9), a devenit ascultător față de El, și ceea ce a făcut El, a făcut pentru noi, și a vrut ca aceasta să fie al nostru. Căci El spune în Luca 22.27: „Sunt în mijlocul vostru ca Cel care slujește.” Și mai departe în Luca 22.19: „Acesta este trupul meu care se dă pentru voi.” Și Isaia spune în Isaia 43.24: „M-ai împovărat cu păcatele tale, M-ai oboșit cu nelegiuirile tale.” De aceea prin credința în Hristos dreptatea lui Hristos devine dreptatea noastră, și tot ce este al Lui, da, El Însuși devine al nostru. Cu toate acestea Pavel o numește în Romani 1.17 „dreptate a lui Dumnezeu”. Dreptatea este revelată în Evanghelie, după cum este scris: „cel drept va trăi prin credință” (Habacuc 2.4; Evrei 10.38). În cele din urmă și o astfel de credință este numită dreptate a lui Dumnezeu, așa cum se spune în Romani 3.28: „noi socotim că omul este îndreptățit prin credință, fără faptele legii.” Aceasta este dreptatea care nu are nici un sfârșit și care mistuie într-o clipă toate păcatele; căci este imposibil să rămână un păcat în Hristos. Dar cine crede în Hristos, rămâne în El, este una cu Hristos și are o dreptate cu El. De aceea este imposibil ca păcatul să rămână în el. Și aceasta este prima dreptate, baza, cauza și originea oricărei dreptăți proprii sau dreptăți active. Căci ea este dată cu adevărat în locul dreptății inițiale, care s-a pierdut în Adam, și aceasta lucrează mai mult decât a lucrat dreptatea inițială.

Așa se înțelege afirmația din Psalmul 31.1 „În Tine, Doamne, mi-am pus încrederea, să nu fiu dat de rușine niciodată: salvează-mă în dreptatea Ta”. El nu spune „în a mea”, ci „în a Ta”, aceasta înseamnă în dreptatea lui Hristos, a Dumnezeului meu, care prin credință, prin har, prin îndurarea lui Dumnezeu a devenit a noastră. Și aceasta este numită în mulți Psalmi „lucrarea Domnului”, „mărturisirea”, „puterea lui Dumnezeu”, „îndurarea”, „adevărul”, „dreptatea”. Toate acestea sunt cuvinte pentru credința în Hristos, da, dreptatea care este în Hristos. De aceea Pavel poate spune în Galateni 2.20: „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”; și în Efeseni 3.17: „Să vă dea (putere), ca Hristos să locuiască prin credință în inimile voastre.”

Deci această dreptate străină a fost turnată în noi prin har, fără ca noi să facem ceva; atunci când Tatăl ceresc ne atrage la Hristos, ea este pusă contra păcatului moștenit. Și el ne este străin, fără ca noi să facem ceva, este înăscut și lucrat numai prin naștere. [Martin Luther: *Sermon über die zweifache Gerechtigkeit* (1518), pag. 3și 4. Biblioteca digitală, vol. 63: Martin Luther, S. 946 (compară cu Luther-W vol. 1, pag. 368 și următoarele.) (c) Vandenhoeck und Ruprecht]

Către Georg Spenlein, la 8 aprilie 1516:

Mai vreau să știu, ce face sufletul tău: dacă nu cumva în sfârșit dezgustat de propria dreptate a învățat să respire în dreptatea lui Hristos și să se încreadă în ea. Căci în timpul nostru arde atacul cutezanței la mulți și în mod deosebit la aceia care cu toate puterile se ostenesc să fie drepecți și buni. Ei nu cunosc dreptatea lui Dumnezeu, care ne-a fost dăruită în Hristos din belșug și gratis și caută prin ei înșiși să facă fapte bune, până ajung la nădejdea că pot exista înaintea lui Dumnezeu împodobii cu virtuți și merite, ceea ce de fapt nu poate fi. Tu ai fost cu noi în această părere, mai exact această rătăcire. Și eu am luptat, chiar și astăzi lupt împotriva acestei rătăcirii, dar încă nu am biruit-o.

De aceea, fratele meu iubit, cunoaște pe Hristos, și anume ca Cel răstignit, învață să-l cânti și îndoindu-te de tine însuși spune-l: Tu, Doamne Isuse, ești dreptatea mea, eu însă sunt păcatul Tău; ai luat asupra Ta ce este al meu și mi-ai dat ce este al Tău; ai acceptat să fi ceea ce nu erai, și mi-ai dat ce nu eram eu. Păzește-te ca niciodată să nu năzuiești după o așa curăție mare, ca să nu-ți mai aparții ție însuși ca păcătos sau să nu vrei să fi păcătos. Căci Hristos locuiește numai în păcătoși. Căci de aceea S-a coborât din cer, unde locuia în ce este drept, ca să locuiască și în păcătoși. Gândește-te mereu la această dragostea a Sa, și vei vedea mângâierea ei nespun de dulce. Căci dacă noi ar trebui să ajungem la odihna conștiinței prin osteneli și neazuri: pentru ce atunci a murit El? De aceea tu vei găsi pace numai în El, prin deznădejdea mângâietoare în tine însuși și în faptele tale. În afară de aceasta vei învăța de la El, că El, așa după cum El te-a primit și păcatele tale le-a făcut să fie ale Lui, tot așa dreptatea Lui a făcut-o să fie a ta. [Martin Luther: 1516, pag. 1 și următoarele. Biblioteca digitală vol. 63: Martin Luther, pag. 7070 (compară cu Luther-W vol. 10, pag. 14 și următoarele.) (c) Vandenhoeck und Ruprecht]

Într-adevăr, Luther nu scrie aici că dreptatea lui Hristos ar fi dreptatea pe care El a obținut-o prin împlinirea Legii, însă acest amestec între dreptatea lui Hristos și dreptatea lui Dumnezeu contribuie cu regret la întunecarea adevăratului motiv al îndreptățirii noastre. Cu toate că noi putem mulțumi permanent lui Dumnezeu că El prin Luther a adus din nou la lumină gândul îndreptățirii prin credință, totuși trebuie să ne întrebăm, în ce măsură Luther a înțeles cu adevărat îndreptățirea lui Dumnezeu, deoarece el traduce Romani 1.17 și Romani 3.21 în felul următor: „dreptatea care este valabilă înaintea lui Dumnezeu.”

Calvin

El spune cu privire la epistola către Romani: „Ei toți sunt păcătoși și lipsii de slava, pe care ar trebui s-o aibă la Dumnezeu, și devin drepecți prin harul Său ...” (Romani 3.23,24): Avem aici motivul principal (*ruinat*) și prima sursă, și anume că Dumnezeu ne-a primit cu îndurare miloasă! Căci mai departe se spune: „... prin răscumpărarea care a avut loc prin Hristos” (Romani 3.24). Aici este realitatea palpabilă (*materia*), prin care dreptatea devine a noastră. Apoi mai departe: „... prin credința în sângele Său ...” (Romani 3.25): aici apare înaintea ochilor noștri cauza denumită instrument (*causa instrumentalis*), prin care dreptatea lui Hristos devine potrivită pentru noi. În final el adaugă și scopul: „... pentru ca El ... oferind dreptatea, care este valabilă înaintea Lui, pentru ca El singur să fie drept și să facă drept pe acela care crede în Isus!” (Romani 3.26). În afară de aceasta el remarcă în trecere și că această dreptate constă în împăcare, și

corespunzător explică categoric, că Hristos ne-a fost rânduit ca împăcare [ispășire] (Romani 3.25). (*Institutio Christianae religionis*, III 14,17-18)

La Calvin se recunosc deja primele adăugiri ale acestei învățături. Așa scrie el în studiul epistolei către Romani:

În primul rând trebuie remarcat că problema îndreptării noastre nu trebuie pusă sub sentința oamenilor, ci la scaunul de judecată al lui Dumnezeu, unde nimic nu este socotit ca dreptate decât numai ascultarea desăvârșită și împlinită față de Lege, ceea ce devine foarte evident din făgăduințele și anunțurile referitoare la judecată. Și dacă este așa, că nu este nici un om care a ajuns la o astfel de sfințenie, din aceasta rezultă că tuturor le lipsește această dreptate în ei înșiși. În al doilea rând este necesar ca Hristos să vină, ca așa cum El este singurul drept, să ne facă și pe noi drepti, prin aceea că transmite asupra noastră dreptatea Sa. În felul acesta devine clar că dreptatea credinței este dreptatea lui Hristos ... După ce noi am primit parte în Hristos, nu numai că noi suntem drepti, ci și faptele noastre sunt privite înaintea lui Dumnezeu ca fiind drepte, și anume de aceea, că ceea ce în ele este nedesăvârșit a fost anulat prin sângele lui Hristos.

Puritani

De fapt această învățătură a devenit cu adevărat populară prin puritani și are astăzi urmașii ei în anumite cercuri reformatoare.

Owen

Deoarece noi suntem păcătoși, împotriva noastră era atât porunca cât și blestemul Legii, și Hristos nu a putut prin ascultarea Sa desăvârșită nici să întâmpine blestemul Legii – „Cu siguranță vei muri” – și nici prin suferințele Lui nespuse de mari nu a putut împlini porunca Legii – „Fă așa, și vei trăi”. De aceea este exact așa, cum noi afirmăm, că moartea lui Hristos ne este socotită ca îndreptărire (iertare?) a noastră, la fel tăgăduim că ea ne este socotită ca dreptate a noastră. Căci prin socotirea suferințelor lui Hristos păcatele noastre devin iertate, și noi devenim eliberați de blestemul Legii, pe care El l-a îndurat, însă din cauza aceasta noi nu suntem încă socotiți drepti. Nici nu poate fi așa, căci pentru aceasta trebuie împlinite poruncile Legii.

Deci este vorba de lucruri diferite – îndepărtarea hainelor murdare, îmbrăcarea noastră cu o altă haină, sau iertarea păcatelor și mantaua dreptății. Prin una suntem eliberați de condamnare, prin cealaltă avem dreptul la mântuire. (Din *The doctrine of Justification by Faith, through the Imputation of the Righteousness of Christ; explained, confirmed, and vindicated* – <http://www.ccel.org/o/owen/just/justification.txt>)

R. Govett

Ispășirea pentru păcate este o cu totul altă chestiune decât dăruirea vieții veșnice. Sângele lui Isus a trebuit să îndepărteze păcatele, înainte ca meritele ascultării lui Isus să stea la dispoziție pentru cel care crede. ... Moartea lui Hristos îndepărtează păcatul, dar ea nu dă nici un drept la viața veșnică. Acest drept se obține numai ... din împlinirea

Legii.

Dar este lipsa păcatului tot ceea ce cere Legea? Este lipsa păcatului dreptate? Foarte precaut Mr. Darby recunoaște diferența. Dacă cineva vrea să numească nevinovăția dreptate, atunci aceasta trebuie să aibă loc cu o calificare, ca „dreptate negativă”, dar Legea cere „dreptate pozitivă” sau ascultare. (Din *The Rightousness of Christ*, pag. 53 și următoarea.)

Un citat din „The Record”

Charles Stanley [un evanghelist din mișcarea fraților din secolul 19] nu vede, sau cel puțin nu amintește, că, cu toate că mie mi-a fost iertat, eu nu sunt încă îndreptățit. Simpla iertare nu este îndreptățire. Ea nu este parte a evangheliei sale, că Legea nu are numai o pedeapsă, ci și o cerință. El nu învață, că eu după ce am fost pedepsit (în Locțiitorul meu) pentru toate încălcările Legii, pe care le-am făcut, și în felul acesta sunt în ordine cu ea, Legea are încă o cerință asupra mea, și anume ascultarea desăvârșită din partea mea. Eu eram dator nu numai să nu încalc Legea, ci și s-o împlinesc în chip desăvârșit, Legea întreagă. Eu am încălcat Legea; pedeapsa pentru această vină a mea este moartea lui Hristos. Dar pentru cerința permanentă a Legii de ascultare din partea mea, evanghelia lui Charles Stanley nu are nici un răspuns, în timp ce Evanghelia minunată, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, are totuși un răspuns la aceasta. Întreaga lucrare de ascultare a Domnului Isus Hristos este exclusă de această evanghelie nouă. Ea nu este citată ca exemplu pentru noi spre ascultare, ca împlinire pozitivă a Legii în locul nostru și astfel lucrând pentru noi și introducând pentru noi o dreptate veșnică, este esențial ignorat și tăgăduit, chiar dacă nu este categoric spus. Pentru el Evanghelia înseamnă, că Dumnezeu vine la păcătos și îi oferă iertarea, nu cu o dreptate fără pată, desăvârșită, ca să-l facă drept pe deplin; el pur și simplu nu vede că pentru a fi drept nu trebuie numai să nu fi încălcat Legea, ci și realmente s-o fi împlinit. Ea nu spune numai: „Să nu faci aceasta și aceasta.” Ea poruncește la fel cum interzice. Ea spune: „Dacă faci aceasta, trebuie să fi pedepsit”; și în afară de aceasta ea spune: „Acestea să le faci, și să le faci întotdeauna.” Natura Evangheliei minunate constă în aceea că Domnul Isus nu numai a purtat pedeapsa noastră, ci El a făcut și lucrările noastre ... În Persoana Locțiitorului nostru noi nu numai am primit toată pedeapsa Legii, ci am împlinit deplin și desăvârșit toate prescripțiile ei.

Mylne

Dreptatea lui Hristos pe pământ nu a avut nici o altă însemnătate, nici un alt scop, decât ca ea să devină parte a aceluia care crede, ca bază a meritului. Este un înlocuitor eficace pentru responsabilitățile lui, ceva mai mult decât un echivalent suficient pentru lipsurile lui în slujire ... Natura sfântă și umblarea fără păcat a lui Isus erau intenționate ca înlocuitor pentru natura ta nesfântă și pentru eșecurile tale nenumărate, pentru ca în același fel în care păcatele tale sunt iertate prin sângele lui Isus tu să fi socotit drept nu numai pasiv ci efectiv, pe baza dreptății lui Isus. (Din *Reposing in Jesus*)

Molyneux

În cuvinte simple: Ști tu că deasupra ușii cerului stă scris: „Fă aceasta și vei trăi”? Ști tu, că dacă un om a fost curățit de păcatele lui în sângele lui Hristos și sfințit prin Duhul lui Dumnezeu, atunci el nu poate merge în cer? El mai are nevoie de altceva. [Remarca redacției: vezi în privința aceasta articolul nostru: [„Ne poate da moartea lui Hristos singură dreptul de a intra în cer?”](#)]. El trebuie să aibă o ascultare desăvârșită. Cerul depinde de o ascultare desăvârșită, nu de una negativă. Dumnezeu a zis lui Adam: „Fă aceasta și vei trăi.” El a ratat. Tu trebuie să oferi o ascultare desăvârșită, dacă vrei la Dumnezeu. Ai primit-o? Ea este ascultarea activă a lui Hristos. Nu sunt suferințele Lui. Acestea au anulat păcatele. Nu este Duhul Său. Acesta sfințește inima. Este ascultarea lui desăvârșită. Ascultă: „Prin ascultarea Lui Robul Meu cel drept va îndreptăți pe mulți.”¹ (Dintr-o predică ținută în Exeter Hall, 18.7.1858)

Dintr-o scrisoare „deschisă” 2003

Eu cred, că nu numai ascultarea pasivă a lui Hristos în suferințele Sale, ci și ascultarea Sa activă în împlinirea Legii va fi socotită ca îndreptățire celui care crede. Fără această atribuire a ascultării lui Hristos celui care crede nu este nicidecum posibilă o îndreptățire; ea este un nucleu central al îndreptării, așa cum este credința în sângele lui Hristos. Sângele lui Hristos și moartea lui Hristos, chiar dacă nu pot fi despărțite și nu trebuie despărțite una de alta, sunt două lucruri diferite, cărora în Scriptură le sunt atribuite efecte diferite. (Volker Jordan)

Subaprecierea valorii morții lui Hristos

În totalitate citatele de mai sus arată o subapreciere clară a morții lui Hristos. Nu se înțelege ce importanță are moartea lui Hristos în căile lui Dumnezeu. În privința aceasta am publicat în ultimul timp diverse articole:

[Mai mult decât anularea păcatelor?!](#)

[Dumnezeu Își schimbă atitudinea față de lume.](#)

[Era totuși ceva în jertfa pentru păcat spre bucuria lui Dumnezeu?](#)

[Un Fiu spre bucuria Tatălui Său.](#)

[De ce Domnul Isus a fost înălțat de Dumnezeu?](#)

[Ascultarea „activă” și „pasivă” a lui Hristos.](#)

În cele ce urmează vrem să ne preocupăm cu întrebarea:

Ce spune Scriptura despre baza îndreptării noastre?

Răscumpărarea, împăcarea, suplinirea nu pot fi despărțite de îndreptățirea și dreptatea lui Dumnezeu. Nici ascultarea lui Hristos nu poate fi exclusă (Romani 5.19). Dar în această ascultare este cuprinsă toată viața și moartea lui Hristos, fără să fie despărțite. De la părăsirea tronului lui Dumnezeu și întrupare, până la jertfa de Sine a vieții Sale pe altar, totul este văzut ca întreg mare, căci prin faptul că „El a luat chip de Rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor, și, la înfățișare fiind găsit ca om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se

ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce” (Filipeni 2.7,8). Așa cum aici ascultarea stă în primul rând în legătură cu moartea Domnului, la fel și în Romani 5.19 ascultarea stă mai întâi în legătură cu moartea lui Hristos și nu cu ascultarea față de Lege, chiar dacă această ascultare este probabil inclusă în ea. În momentul când începem să diferențiem viața lui Isus de moartea Sa, principial moartea Lui și sângele Lui devin legate cu îndreptățirea noastră, însă nu cu viața Lui. De altfel niciunde nu găsim Legea ca bază a îndreptării noastre în vreun fel. În treacăt spus, dacă Legea ar fi fost împlinită de Hristos în locul nostru, pentru ce atunci mai avem nevoie de ispășire?

În continuare vrem să studiem unele locuri din Scriptură referitoare la această temă. Nu vrem să trecem cu vederea că pe latura subiectivă și credința noastră este o bază a îndreptării noastre (vezi Romani 3.26; 4.5; 5.1). Căci din partea noastră este necesară credința, căci numai cei care cred devin îndreptățiți. În acest sens noi suntem „îndreptățiți din credință” (Romani 5.1). Numai dacă noi în „ascultarea credinței” ne încredințăm Domnului nostru Isus, venim în savurarea lucrării Sale.

Romani 3.20-26

Romani 3.20-26: De aceea, din faptele legii, nici o făptură nu va fi îndreptățită înaintea Lui, pentru că prin lege vine cunoștința păcatului. Dar acum, fără lege, s-a arătat o dreptate a lui Dumnezeu, mărturisită de lege și de profeți; o dreptate a lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred: pentru că nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu, fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui, pentru arătarea dreptății Sale, datorită trecerii peste păcatele făcute mai înainte, în îngăduința lui Dumnezeu, spre arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus.

După ce omul a arătat păcatul lui în toată grozăvia lui, așa cum ne arată versetele anterioare (Romani 3.9-20), era de așteptat ca Dumnezeu în contrast cu aceasta să prezinte dreptatea Lui în toată strălucirea ei, condamnând păcătosul și în felul acesta să se despovăreze de orice bănuială, că El ar putea să scuze păcatul în vreun fel. Însă după aceea urmează în Romani 3.21 un puternic „Dar acum”. Acum este prezentat marele plan al lui Dumnezeu.

Că „dreptatea lui Dumnezeu” a fost arătată „fără lege”, exclude gândul că Legea ar fi avut într-un fel oarecare mână în joc, pentru a lucra această dreptate. Dimpotrivă, spune versetul următor: „...fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.” Aceasta arată clar, că prețul, care a fost plătit pentru răscumpărare, include și îndreptățirea noastră, că ceea ce a lucrat una, lucrează și pe cealaltă – și acesta este sângele lui Hristos, cum nu se îndoiește nici un credincios sincer. Versetele următoare ne arată clar că Dumnezeu L-a dat pe Hristos ca mijloc de ispășire, ca să vestească dreptatea Sa sub două aspecte. O dată, în ceea ce privește „păcatele înfăptuite odinioară”; acestea sunt păcatele făcute în timpurile Vechiului Testament de către aceia care au crezut, într-un timp în care nu era făcută ispășirea prin lucrarea de la cruce. Acum Dumnezeu putea să Se dovedească că El a fost drept, când El a trecut cu vederea aceste păcate; iertarea acordată de El era

îndreptătită prin lucrarea de la cruce. În al doilea rând, El poate astăzi dăruia oricui iertarea Sa în mod drept și îl poate declara drept pe cel care vine la El în credința în lucrarea Domnului Isus. Cu alte cuvinte: El a dat pe Hristos ca și Capac al ispășirii/mijloc al ispășirii/scaun de har, ca să demonstreze înaintea universului întreg dreptatea acțiunii Sale cu păcatul, atât cu privire la timpurile din trecut cât și cu privire la lucrarea timpurilor viitoare.

Cine s-ar fi gândit că Dumnezeu va arăta dreptatea Lui în felul acesta? Când sângele lui Isus a curs la cruce s-a împlinit contraimaginea capacului ispășirii din cortul întâlnirii stropit cu sânge. Răscumpărarea a fost făcută „în Hristos Isus” (Romani 3.24), și cea mai mare desfășurare a dreptății dumnezeiești, pe care o va vedea vreodată universul, a avut loc. În curând dreptatea lui Dumnezeu se va arăta în judecată și pierzare veșnică a păcătoșilor. Acea oră solemnă gravă va fi atunci o prezentare semnificativă a dreptății dumnezeiești și totuși nu așa de nepătruns și minunat ca atunci în ceasul mult mai grav, când Dumnezeu a judecat și L-a lăsat pe propriul Lui Fiu să sufere în locul nostru.

Îndreptățirea noastră este garantată prin însăși caracterul lui Dumnezeu, cu care ea este în concordanță și a cărei expresie este. Dacă Dumnezeu nu ar vrea să contrazică ceea ce este El în Sine Însuși, El nu poate face altceva decât să accepte lucrarea, să învieze pe Hristos dintre morți și să ne îndreptățească pe noi. Și astfel dreptatea lui Dumnezeu devine parte a îndreptățirii noastre. „Astfel încât El să fie drept” poate avea numai înțelesul acesta, și arată că propriul Lui caracter, dreptatea Lui în ceea ce face în îndreptățirea noastră, este inclus și oferă de asemenea baza pentru acțiunea Lui. Dreptatea Lui se arată acum chiar mai mult, prin aceea că după ce sângele lui Hristos a fost vărsat, îndreptățește pe cel care crede, decât dacă El l-ar condamna cândva pe cel care nu crede. Devine clar că dreptatea lui Dumnezeu de fapt este nu numai parte a îndreptățirii noastre, așa cum s-a amintit mai înainte, ci este sursa. Căci aplicarea eficacității sângelui lui Hristos la fiecare din noi este rezultatul faptului că sângele a fost mai înainte acceptat potrivit dreptății lui Dumnezeu. Nu se spune că dreptatea lui Dumnezeu ni se face cunoscut sau ne este socotită, ci ea este baza întregii acțiuni a lui Dumnezeu în Evanghelie față de omul păcătos. O acțiune prin care El dă tot ce este necesar pentru îndreptățire și prin care El apoi îndreptățește pe păcătos. Această dreptate este prezentată în chip minunat și măreț în moartea lui Hristos.

Argumentul că dreptatea lui Dumnezeu înseamnă dreptatea lui Hristos, deoarece Hristos este Dumnezeu, nu are nici o valoare, până când nu se dovedește că Cuvântul lui Dumnezeu folosește noțiunea și în acest sens. Însă în acest scop nu se poate cita nici un singur pasaj. Și dacă ascultarea, pe care Hristos ca Om a dovedit-o față de lege, se vrea să fie numită dreptate a lui Dumnezeu, deoarece Hristos este și Dumnezeu, atunci în mod consecvent ar trebui ascultarea să fie numită ascultarea lui Dumnezeu. Însă atunci devine clar că construcția este o construcție falsă, fără să se țină seama că Duhul Sfânt folosește aici noțiunea într-un sens cu totul altul.

Romani 5.9

Romani 5.9: Deci cu atât mai mult, fiind îndreptățit acum prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu.

Acest loc din Scriptură nu lasă loc pentru nici o îndoială cu privire la cauza îndreptării noastre. Ea este prin sângele lui Hristos! Acest sânge are nu numai un caracter negativ sau este capabil numai să ierte, acest sânge are efectul pozitiv și întreaga valoare pentru ca Dumnezeu să ne îndreptățească. De asemenea nu este așa, că sângele îndepărtează numai o barieră din calea îndreptării, și aduce într-o oarecare stare de „nevinovăție”. Căci atunci versetul ar trebui să spună: deci cu atât mai mult, deoarece noi am fost făcuți capabili prin sângele său să devenim îndreptățiți. Însă Cuvântul este foarte clar, sângele vărsat al lui Isus, care vorbește despre devotamentul vieții Sale, are o valoare așa de nespus de mare înaintea lui Dumnezeu, că el a satisfăcut pe deplin dreptatea Sa, atunci când El ne îndreptățește.

2 Corinteni 5.21

2 Corinteni 5.21: Pentru că, pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El.

Aici gândul merge mai departe decât cel din Romani 3. Aici vedem nu numai dreptatea lui Dumnezeu revelată față de noi, ci noi înșine suntem făcuți dreptate a lui Dumnezeu. Dumnezeu lucrează față de Hristos corespunzător cu ceea ce dreptatea caracterului Său a găsit la cruce, unde păcatul a fost purtat prin Hristos. Expresia „pentru că, pe Cel care n-a cunoscut păcat” arată că viața Lui sfântă a dovedit că El era capabil să fie jertfa potrivită, ca să ia asupra Sa păcatul nostru, deoarece El nu l-a cunoscut. După aceea se spune: „...ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El.” El a fost făcut păcat, l-a purtat cu toate consecințele și a suferit moartea și judecata. „Ca” sau „pentru ca” arată care este consecința acestui fapt: dreptatea lui Dumnezeu se arată în aceea, că El l-a așezat la dreapta Sa și ne dă și nouă moral un loc înaintea Sa, și anume, conform cu valoarea a ceea ce a fost făcut pentru noi. Dacă toată pedeapsa pentru păcatul nostru a fost purtată deplin prin Acel sfânt, atunci dreptatea lui Dumnezeu trebuie să răspundă în mod necesar în felul acesta, prin aceea că El l-a luat din mormânt și l-a așezat pe El și pe noi în El în afara domeniului de influență al păcatului, pe care El l-a purtat.

Nu este nici cel mai mic motiv, așa cum au făcut unii, să introducem aici ascultarea legalistă a lui Hristos. Cuvântul „ca” leagă cele două fraze așa de clar, că nu poate fi exprimat mai clar: faptul că noi am devenit dreptate a lui Dumnezeu este urmarea directă a faptului că Cel fără păcat a fost făcut la cruce păcat pentru noi.

Dar ce este de fapt dreptatea – înainte de toate, se referă ea la ceea ce am fost făcuți noi?

Dreptatea, așa cum ea ne este arătată în Cuvântul lui Dumnezeu – aplicată la creaturi vinovate și păcătoase -, nu este o revenire la starea de inocență, pe care o avea Adam în Paradis înainte de căderea în păcat, care nu cunoștea răul. Ea nu este nici dreptatea lui Hristos, care înconjurat de rău a revelat tot ceea ce Dumnezeu căuta la om, și l-a glorificat în ea, cu tot răul care l-a pus în cale. Ci dreptatea pentru omul vinovat este măsura a ceea ce corespunde sfințeniei, dreptății și maiestății caracterului lui Dumnezeu: prin aceea că aceasta a fost dată prin Acela care singurul era în stare s-o facă, prin aceea că a făcut ispășire și a purtat ceea ce necesita păcatul. Și Hristos a făcut aceasta. De aceea este imposibil ca Dumnezeu să poată face altceva, decât numai să îndreptățească pe aceia, pentru care El a

făcut-o.

Romani 4.23-25

Romani 4.23-25: Și nu s-a scris numai pentru el că i s-a socotit, ci și pentru noi, cărora ni se va socoti, cei care credem în Cel care l-a înviat dintre morți pe Isus, Domnul nostru, care a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră.

Tot ce era în Dumnezeu împotriva păcatului a fost golit în paharul, pe care Isus l-a băut. Și acum nu mai există mânia, pe care El a purtat-o, și păcatul, pe care El l-a ispășit, nu mai există. El a fost mistuit cu jertfa, așa cum atunci jertfa pentru păcat era complet arsă. Noi eram mai mult decât nesatisfăcători, eram vinovați. De aceea gândul, că noi am putea fi făcuți drepti prin faptele drepte ale altuia, este nepotrivit. Da, ar însemna chiar că noi am fi îndreptățiți înainte ca păcatul să fie înlăturat, pentru care era necesară moartea lui Hristos. Deoarece noi am meritat pedeapsa, noi puteam fi îndreptățiți numai prin aceea că Locuitorul a purtat pedeapsa pentru noi. Însă aceasta nu însemna că nouă ne-a fost dată înapoi un fel de „dreptate a nevinovăției”. Această „dreptate” s-a pierdut definitiv. Nu, dreptatea, pe care noi am primit-o acum, constă în aceea, că noi am fost scoși din starea de condamnare și în Hristos înviat am fost aduși într-o poziție, în care El însuși se află pe baza a ceea ce El a făcut. De aceea pasajul de mai sus din Scriptură leagă pe drept îndreptățirea noastră direct cu învierea. Deci ea nu este legată cu viața dreaptă a lui Hristos și împlinirea Legii înainte de moartea Sa, ci cu răspunsul consecvent la ceea ce El a făcut în lucrarea prin care El a anulat toate păcatele noastre înaintea feței lui Dumnezeu. Acest răspuns al lui Dumnezeu constă în aceea, că El l-a înviat pe Hristos. Aceasta este numit în Scriptură „îndreptățirea vieții”, căci viața de înviere a lui Hristos devine astfel dovada îndreptării noastre.

Păcatele noastre și pedeapsa lor s-au sfârșit în moartea lui Hristos, și îndreptățirea noastră se vede în poziția nouă, pe care El a luat-o ca urmare a acestui fapt, și din cauza acțiunilor lui Dumnezeu față de El și față de noi. Nu este așa că învierea ar contribui la unele merite – acestea se găsesc numai în moartea Sa. Însă ea are valoarea ei, prin aceea că ea ne dă dovada clară cum Hristos însuși este liber, respectiv îndreptățit cu privire la păcatele noastre în prezența lui Dumnezeu. Învierea ca intervenție a lui Dumnezeu în putere, ca să scoată pe Salvatorul nostru din domeniul morții și judecății, în care El a mers din cauza păcatelor noastre, are un rol deosebit în îndreptățirea noastră, deoarece ea dovedește, că Dumnezeu este cu adevărat pentru noi. Două acțiuni deosebit de mari a făcut Dumnezeu pentru noi, care dau mărturie despre tot harul Său față de noi și că mântuirea este în totalitate lucrarea Lui proprie: El a dat pe Isus la moarte din cauza greșelilor noastre și l-a înviat pentru îndreptățirea noastră. Însă aceste două acțiuni sunt tot ceea ce apostolul recunoaște, atunci când este vorba de credința care îndreptățește.

Să exemplificăm aceasta printr-un exemplu. Să presupunem că un om ar fi condamnat la închisoare pentru șase luni din cauza unei fărâdelegi. Unuia îi este permis să preia pedeapsa în locul acestuia. Când ușile închisorii se închid după locuitor, vinovatul, care se află afară în libertate, poate exclama despre prietenul lui: „El este în închisoare din cauza fărâdelegii mele”, însă mai mult nu poate merge. Ar fi prea devreme să adauge: „și de aceea este

imposibil ca eu vreodată să văd interiorul acestei închisori, ca pedeapsă pentru ceea ce am făcut.” Ce s-ar întâmpla, dacă bunul lui prieten își dă viața după două luni și patru luni de pedeapsă rămân neexecutate sau dacă el ar dezerta din închisoare? Autoritățile în mod justificat vor prinde pe răufăcătorul inițial și vor cere ca el să stea în închisoare pentru restul de timp. Ar fi cu totul altfel dacă după trecerea celor șase luni ar lua din închisoare pe locuitorul lui binevoitor. Atunci el ar avea dovada, că acum cu adevărat el ar fi un om liber. Acum el ar putea spune: „Iată, tu ai fost eliberat din închisoare pentru îndreptățirea mea!” El s-a gândit drept: „Dacă el a îndeplinit pedeapsa și a fost eliberat din închisoare și este eliberat de orice obligație, scutit deplin cu privire la contravenția mea, atunci vina mea este anulată, sunt liber, sunt despovărat!”

Romani 10.3-10

Romani 10.3-10: Pentru că, necunoscând dreptatea lui Dumnezeu și căutând să-și stabilească propria lor dreptate, nu s-au supus dreptății lui Dumnezeu. Pentru că Hristos este sfârșit al legii, spre dreptate, pentru oricine crede. Pentru că Moise scrie despre dreptatea care este din lege: „Omul care practică acestea va trăi prin ele”. Dar dreptatea care este din credință vorbește astfel: „Nu spune în inima ta: „Cine se va sui în cer?“, adică să-L coboare pe Hristos. Sau: „Cine va coborî în Adânc?“, adică să-L ridice pe Hristos dintre morți. Dar ce spune ea? „Cuvântul este aproape de tine, în gura ta și în inima ta”: acesta este cuvântul credinței, pe care-l predicăm: că, dacă vei mărturisi cu gura ta pe Isus ca Domn și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi mântuit. Deoarece cu inima se crede spre dreptate și cu gura se mărturisește spre mântuire.

Este foarte remarcabil, în ce mod credința care îndreptățește este legată permanent cu învierea. Ea constă în a crede în Acela care în baza rezultatului îndreptării a înviat dintre morți pe Isus Domnul nostru. Așa argumentează apostolul în Romani 10 referitor la dreptatea care este din credință, și la felul în care siguranța acestui fapt este adus celui mântuit. Aici apostolul pune față în față dreptatea din credință cu dreptatea din Lege. Această dreptate din Lege, așa cum spune el, este descrisă prin Moise cu fraza: „Fă aceasta și vei trăi”. Dar când scrie despre dreptatea din credință, el nu spune: „Hristos a împlinit în chip desăvârșit Legea pentru voi”, ci el se referă la moartea și învierea lui Hristos. Gândul că expresia „Hristos este sfârșit al legii, spre dreptate, pentru oricine crede” ar însemna că El a împlinit Legea pentru noi este exclus prin ceea ce urmează, și anume, că dreptatea noastră stă pe o cu totul altă bază.

Dar pentru ce este Hristos sfârșit al Legii? Pavel spune (observă motivarea prin „pentru că”), trebuie să citim în cartea Deuteronomul. Moise a descris în Leviticul deja foarte simplu dreptatea după Lege: mai întâi fă, și apoi trăiește. Dar în Deuteronomul 30 Moise descrie situația care va lua naștere după ce Israel a eșuat complet sub Lege și va ajunge sub judecata divină. Legea a fost sfărâmată. Ce poate însemna pentru cineva un text ca cel din Leviticul, dacă el stă pe grămada de dărâmături a falimentului lui spiritual? Însă Moise leagă tocmai de aceasta, prin aceea că el arată o cale nouă, un alt viitor: cuvântul credinței; exact același cuvânt (spune Pavel la sfârșitul din Romani 10.8), pe care noi îl predicăm acum. Dacă se stă pe fundamentul Legii, toate aceste trebuie mai întâi să aibă loc. Trebuie să vezi cum pe

scara labilă a eforturilor proprii ajungi la înălțimea cerului și la adâncimea adâncului. Însă acum nu mai este nevoie de aceasta! Nu mai este necesar să te urci la cer, ca să cobori pe Hristos – deoarece El a coborât deja pe pământ. Nu mai este necesar să cobori în adânc, ca să scoți pe Hristos dintre morți – deoarece El a înviat deja. Toate „realitățile mântuirii” sunt acum înapoia noastră: nu noi am mers în moarte și apoi în cer, ci Domnul Isus a făcut aceasta pentru noi! Lucrarea mare a fost înfăptuită. Nu mai este nimic de adăugat. Cuvântul este aproape. Hristos este în gura aceluia care Îl mărturisesc ca Domn, și în inima tuturor care cred în El.

Evrei 11.4

Evrei 11.4: Prin credință, Abel l-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, prin care a primit mărturie că este drept, Dumnezeu mărturisind despre darurile lui; și prin ea vorbește el încă, deși a murit.

Scriptura vorbește și despre îndreptățirea lui Abel – primul din rasa noastră căzută, despre care citim că a fost îndreptățit – după valoarea model a jertfei, pe care a adus-o. Credința lui s-a arătat prin aceea că el a jertfit viața altuia în schimbul vieții sale, despre care știa că nu poate avea trăinicie înaintea dreptății lui Dumnezeu. Aceasta era o jertfă dreaptă și Dumnezeu a acceptat-o în dreptate și l-a îndreptățit din pricina acestei jertfe.

Galateni 2.21

Galateni 2.21: Nu resping harul lui Dumnezeu; pentru că, dacă dreptatea este prin lege, atunci degeaba a murit Hristos.

Deci dacă noi am fost îndreptățiți de Dumnezeu însuși pe baza jertfei suplinoare și a valorii sângelui lui Hristos, atunci nu mai avem nevoie de o îndreptățire suplimentară: moartea și învierea lui Hristos au rezolvat deja totul corespunzător dreptății divine. Ce avem nevoie mai mult? Dacă am mai avea nevoie de ascultarea vie a lui Hristos, ca să compensăm eșecul nostru, atunci îndreptățirea noastră ar fi nedesăvârșită. Scriptura nu permite gândul acesta nici măcar pentru un moment.

Acesta pare să fie și gândul din Galateni 2.21, unde apostolul spune: „dacă dreptatea este prin lege, atunci degeaba a murit Hristos.” S-ar putea replica: da, aici vrea să se spună că noi împlinim Legea. – Însă Cuvântul lui Dumnezeu este foarte exact. Și Duhul Sfânt a știut ce scrie. Dacă ar fi vrut să spună aceasta, atunci ar fi spus-o. Însă în primul rând El spune și cu acest verset din nou, că dreptatea este numai prin moartea lui Hristos, și în al doilea rând prima parte a versetului este așa de generală, că ea se referă la orice dreptate din Lege – și la aceea pe care Hristos a arătat-o!

Două locuri care aparent aduc îndreptățirea noastră în legătură cu viața lui Hristos

2 Petru 1.1

2 Petru 1.1: Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos, către cei care au primit o credință de același preț, împreună cu noi, prin dreptatea Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Isus Hristos:

Expresia „dreptatea lui Hristos” se întâlnește în Scriptură numai o singură dată și aceasta într-un context deosebit de special în pasajul de mai sus. Însă dacă Duhul Sfânt ar fi vrut să descrie aici dreptatea lui Hristos în viața Sa, atunci cu siguranță ar fi formulat expresia în felul următor: „prin dreptatea lui Isus Hristos, a Dumnezeuului și Mântuitorului nostru”. Însă felul în care El folosește aici expresia, cu siguranță devine mult mai clară legătura cu expresia „dreptatea Domnului” din Vechiul Testament. Trebuie să ținem seama că a doua epistolă a lui Petru este adresată iudeilor, cărora le era cunoscută această expresie din Vechiul Testament. Această epistolă le-a îndreptat mereu atenția spre credințioșia lui Dumnezeu cu privire la făgăduințele Sale. Însă chiar dacă s-ar interpreta ca dreptate a lui Hristos, unde stă atunci înainte o silabă care să arate că este vorba de dreptatea arătată prin ascultarea lui Hristos față de Lege?

Romani 5.18,19

Romani 5.18,19: ... deci, după cum printr-o singură greșală a venit judecată către toți oamenii spre condamnare, tot astfel, printr-o singură dreptate împlinită, consecințele au fost către toți oamenii spre o îndreptățire a vieții. Pentru că, după cum prin neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea Unuia singur, cei mulți vor fi făcuți drepti.

Aceste versete au fost folosite să susțină teza că prin „ascultarea activă” a lui Hristos în viața Sa în împlinirea Legii este lucrată dreptatea sau îndreptățirea noastră. Însă aici nu se spune în ce consta ascultarea lui Hristos. Cel puțin aici nu se spune nimic despre o ascultare în legătură cu împlinirea Legii. Este deci lăsat în seama comentatorului, ce se înțelege aici cu privire la ascultare. Această interpretare trebuie să îndeplinească două aspecte:

1. Ea trebuie să se încadreze în context și
2. trebuie să fie în concordanță cu alte locuri din Scriptură referitoare la această temă.

1. Cu privire la punctul (1): Romani 5.13 și 14 spune: „Deoarece, până la lege, era păcat în lume; dar păcatul nu se socotește când nu este lege; dar moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar peste cei care nu păcătuiseră după asemănarea încălcării lui Adam.” Apostolul revine la rolului Legii abia în Romani 5.20. Este deci vorba de „toți oamenii” și între cei mulți explicit și de aceia care au trăit în perioada dintre Adam și Moise și prin aceasta, conform acestui pasaj, nu stăteau sub Lege. Este greu de înțeles cum se vrea să se atribuie împlinirea Legii prin Hristos, ca să compenseze lipsa celor „mulți” în această împlinire, spre îndreptățire, când o mare parte din acești mulți nicidecum nu stăteau sub Lege. Aceasta se poate ocoli numai prin aceea că se afirmă – contrar acestui pasaj -, că și aceia dintre Adam și Moise stăteau sub Lege; în acest caz aceasta este denumită „lege morală”. Însă aceasta nu are nimic a face cu o interpretare sănătoasă a Scripturii. În afară de aceasta: când în versetul 20 se vorbește despre însemnătatea introducerii Legii, este vorba de cu totul altceva decât că prin împlinire –

chiar și prin Hristos – ar trebui să se obțină îndreptarea. Dimpotrivă: „Dar legea a intervenit, ca să prisosească greșeala” (Romani 5.20).

2. Cu privire la punctul (2): Locurile, pe care le-am tratat cu privire la această temă, arată că în cazul îndreptării este vorba de sângele și moartea lui Hristos și nu de ascultarea din viața Lui față de Lege. În pasajul actual este vorba de ascultarea lui Hristos în comparație cu neascultarea lui Adam. Un loc paralel la aceasta găsim în Filipeni 2.5,6. Și aici este vorba exact despre această temă. Și noi găsim clar că ascultarea lui Hristos este privită de la început și până la sfârșit ca un întreg mare: „... luând chip de rob ... făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce”, unde ascultarea Lui este probată în deplină măsură. Nu este o despărțire în ascultarea Lui, și dacă vrea să se diferențieze, atunci este moartea Lui și nu viața Lui, cea care ocupă rolul în îndreptare, așa cum arată locurile studiate anterior.

Încă un gând scurt în acest context referitor la expresia „îndreptarea vieții”. În Romani 3 vedem înainte de toate îndreptarea legată cu sângele, în Romani 4 cu învierea, în Romani 5 se introduce un element nou: viața de înviere a lui Hristos se aplică la cel care crede. Aceasta pare să fie exprimat în expresia „îndreptarea vieții”. Căci dacă Dumnezeu nu numai a înviat pe Hristos dintre morți, L-a îndreptat în tot ce El a luat asupra Lui, despre care această viață de înviere este o mărturie, ci această viață ne este făcută cunoscut și nouă, atunci aceasta este o dovadă suplimentară pentru îndreptarea noastră. Ea are aceeași natură, sursă și legătură. Căci ea rezultă din moarte și mormânt. Vine de la Dumnezeu, care este urzitorul și dăătorul ei, și este savurată în legătură cu Hristos, Omul înviat, a cărui viață este. Din acest motiv Ioan vorbește despre îndrăzneala în ziua judecății, căci „pentru că, așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4.17). Aceasta înseamnă că noi deja acum avem aceeași dreptate și aceeași viață ca Hristos, și astfel noi suntem identificați cu El înaintea ochilor lui Dumnezeu. Prin natura lor toți oamenii stau în legătură cu Adam ca și cap și început al generației lor. Prin har și prin moartea și învierea lui Hristos, toți credincioșii stau în legătură vie cu El ca și Cap și început al acestei generații spirituale, căreia ei îi aparțin acum. Ei sunt, dacă se poate spune așa, altoiți în Hristos și sunt părtași ai vieții și naturii Lui. Și „în viața lui Hristos” ei sunt eliberați pe bază juridică de toate urmările care erau odioasă asupra lor „în viața lui Adam”. Aceasta este o realitate minunată, pe care deseori o trecem cu vederea. Îndreptarea, așa cum ea ne este prezentată în epistola către Romani, înseamnă deci nu numai achitare deplină de toată vina și de condamnarea, care sunt legate cu natura adamică decăzută, ci prin lucrarea lui Dumnezeu noi stăm în Hristos și ca înviați dintre morți. Preamărit să fie Dumnezeu pentru o astfel de eliberare!

Ouweneel: Dreptatea lui Hristos

Capitolul acesta este un citat din W. J. Ouweneel din caietul *Rechtfertigung* (caietul 6 din seria „Was lehrt die Bibel?”) din anul 1978.

Întrebarea centrală, despre care este vorba, este: Ce are *Legea* a face cu dreptatea lui Dumnezeu, care ne este socotită nouă? Citim în Romani 2.13: „Cei care împlinesc legea vor fi îndreptățiți” – în sine un principiu deplin corect, în care însă este o problemă mare: nu există

nici un „împlinitor al legii”! Nu este nimeni, care să facă binele, *nici măcar unul singur* (Romani 3.10-12). „De aceea, din faptele legii, nici o făptură nu va fi îndreptățită înaintea Lui” (Romani 3.20). „... dar, știind că omul nu este îndreptățit din faptele legii, ci prin credința în Hristos” (Galateni 2.6). Dacă un om este îndreptățit pe baza „faptelor legii”, aceasta înseamnă că Dumnezeu declară drept pe omul acesta pe baza etaloanelor unei anumite legi, și anume pentru că el a împlinit în chip desăvârșit faptele acestei legi. Însă unul din adevărurile mari, pe care Reforma le-a readus la lumină prin harul lui Dumnezeu, este tocmai acela, că omul de la natură este un păcătos de neîmbunătățit, care nu poate împlini nicio faptă a Legii și de aceea este total dependent de îndurarea lui Dumnezeu, spre care el își îndreaptă încrederea credinței lui, așa că Dumnezeu îl declară drept nu pe baza faptelor Legii, ci pe baza credinței.

Dar care este baza acestei îndreptări? În privința aceasta atât Luther cât și Calvin răspund: eu am nevoie de o dreptate, care corespunde deplin cerințelor lui Dumnezeu; deci aceasta este dreptatea lui Dumnezeu, și anume dreptatea care este valabilă juridic înaintea lui Dumnezeu; o astfel de dreptate (singura, pe baza căreia eu pot exista înaintea lui Dumnezeu) este dreptatea lui Hristos, căci El a împlinit pe deplin dreptatea Legii pentru mine; eu am nevoie nu numai de iertarea încălcărilor de Lege ale mele, eu am nevoie de o ascultare desăvârșită (și anume, față de Legea lui Dumnezeu); eu nu am aceasta, însă îmi este socotită ascultarea activă a lui Hristos; aceasta este îndreptățirea mea.

Dacă oameni ai lui Dumnezeu mari cum este Luther și Calvin au exprimat aceasta, și chiar în legătură cu o temă care mai mult decât toate celelalte este specifică Reformei, și anume îndreptățirea prin credință, atunci se ezită să spui ceva împotriva. Și cu toate acestea chiar și cel mai simplu credincios se poate întreba pe drept: Unde citesc eu în Scriptură că mie îmi este socotită împlinirea Legii de către Hristos? Unde citesc, că Dumnezeu îmi dăruie dreptatea Sa? Unde citesc eu despre dreptatea lui Hristos? (în afară de 2 Petru 1.1 într-un cu totul alt context.) Desigur aceste întrebări nu sunt combateri; însă totdeauna trebuie să ne dea de gândit când anumite expresii, care nicidecum nu se întâlnesc în Scriptură (și, așa cum cred, sunt străine duhului Scripturii), joacă un rol important într-o anumită teologie.

Este într-adevăr așa, că Pavel spune: „Hristos Isus, care a devenit pentru noi ... dreptate” (1 Corinteni 1.30), căci dreptatea, pe care noi o posedăm, se bazează pe ceea ce este El și ce face El pentru noi. Și realmente este așa, că Pavel spune: „tot așa prin ascultarea Unuia singur, cei mulți vor fi făcuți dreți” (Romani 5.19). Însă constă această ascultare în împlinirea Legii de către El? Este o ascultare legalistă? Care „dreptate a legii” cerea ca El să trebuiască să-și dea viața pentru păcătoși și ca El să poarte pentru ei blestemul Legii? Nu a învățat El ascultarea în ceea ce a suferit (Evrei 5.8)? El a fost ascultător până în moarte, da, până în moarte pe cruce (Filipeni 2.8)! Ce context este între această ascultare și Lege? A lăsat Legea pe un om drept să sufere? Însă această suferință, acest sânge vărsat, dăruirea Lui până în moarte era baza îndreptării mele. Ce are Legea a face cu aceasta? Legea a fost dată „primului om” (1 Corinteni 15.45) și era corespunzătoare lui, păcătosului, însă ascultarea lui Hristos corespundea celor mai adânci gânduri ale lui Dumnezeu și era spre gloriificarea lui Dumnezeu.

S-ar putea spune: Hristos a împlinit poruncile Legii cu consecințele depline, da, până în moarte pe cruce? Ascultarea lui Hristos (Romani 5.19) este pusă tocmai față în față cu

Legea și este în opoziție cu ea (Romani 5.20). Această Legea a fost adăugată ca să pună mai mult în lumină starea primului Adam și a neamului lui, și aceasta numai în Israel („... ca să prisosească *greșeala [încălcarea]*”); însă întreaga expunere de idei din acest capitol, este că dreptatea este nu numai pentru aceia care sunt sub Lege, ci și pentru aceia „care nu au păcătuit după asemănarea *încălcării* lui Adam” (Romani 5.14). Dreptatea este propovăduită pretutindeni, unde „păcatul a prisosit” (nu: „unde încălcarea a prisosit”; Romani 5.20). Toată intenția apostolului constă în a lăsa la o parte întreg sistemul Legii (sau al unei anumite legi). Desigur, primul Adam „a încălcat” și „Legea” (vezi Romani 5.14), însă această „Lege” nu era de felul: „Fă așa și vei trăi” (adică, dobândește viața ca unul care este mort), ci: „Fă așa, căci altfel vei muri” (ca unul care trăiește). Adam nu a trebuit să asculte, pentru ca într-o stare de moarte să dobândească viața, ci el a trebuit să asculte, ca să păstreze viața, pe care o avea deja și pe care el ar pierde-o prin neascultare.

Deci, este dreptatea noastră o dreptate a Legii (și anume dreptatea, pe care Hristos a dobândit-o pentru mine prin împlinirea Legii în chip desăvârșit de către El)? Pavel dă răspunsul: „Pentru că Moise scrie despre *dreptatea care este din lege*: ‚Omul care practică acestea va trăi prin ele.’ Dar *dreptatea care este din credință* vorbește astfel: ... ‚Cuvântul este aproape de tine, în gura ta și în inima ta’” (Romani 10.5-8). Aici sunt puse față în față cele două dreptăți și se exclud complet reciproc. Aici nu este vorba despre cine împlinește dreptatea Legii (păcătosul însuși sau Hristos pentru el), ci este vorba că dreptatea, care este din credință, nu este „dintr-o lege”, în orice sens au fi și din orice lege ar veni! Așa spune Pavel și în Romani 3.21: „Dar acum, fără lege [*chórisnomu*, ‚în afara (oricărui) principiu al unei legi’], s-a arătat o dreptate a lui Dumnezeu, mărturisită de lege și de profeți.” Legea mărturisește despre dreptatea lui Dumnezeu, însă nu este baza sau etalonul dreptății.

Vrem să medităm consecvent la aceasta. Dacă dreptatea, pe care eu am primit-o, este o dreptate din Lege (și anume „dreptatea activă a lui Hristos”, adică împlinirea desăvârșită a Legii de către El), atunci trebuie să ne gândim bine, că:

- această dreptate este încă o dreptate omenească, care nu are nimic a face cu dreptatea lui Dumnezeu (și anume dreptatea Sa proprie și acționarea Sa în dreptate) [Remarc aici că învățătura lui Calvin este greșită deja în primele ei principii, prin afirmația lui că dreptatea lui Dumnezeu este o dreptate în om, care este valabilă înaintea Lui, sau pe care El a dăruit-o omului. De ce aceasta nu este valabil pentru sfințenia lui Dumnezeu? Este aceasta o sfințenie (în om), care este valabilă înaintea lui Dumnezeu, sau este însușirea proprie a lui Dumnezeu, că El este sfânt? Este îndurarea lui Dumnezeu însușirea omului de a fi îndurător, care are valoare înaintea lui Dumnezeu, sau este însușirea proprie a lui Dumnezeu, că El este îndurător? Și de ce este altfel cu dreptatea lui Dumnezeu? Expresia arată însușirea proprie a lui Dumnezeu, că El este drept; orice deviere de la acest adevăr simplu conduce la rătăcire.];
- această dreptate este o dreptate din Lege, și nu o dreptate din Dumnezeu (Filipeni 3.9);
- această dreptate trece pe lângă caracterul spiritual al Legii (care conține nu numai ce eu trebuie să fac, ci și ce eu trebuie să fiu);

- această dreptate constă exclusiv din ceea ce eu ar fi trebuit să fac („fă aceasta, și vei trăi”) și *nimic mai mult*; o dreptate din Lege nu-mi dă nici un drept la o legătură cu Hristos înviat (Romani 6.7,8), la gloria lui Dumnezeu (Romani 3.23,24; 5.1,2) și la viața veșnică (Romani 5.21), la fel cum Adam în starea lui de nevinovăție nu avea un drept la aceste lucruri.

În toate este vorba că mai întâi noi trebuie să înțelegem ce loc avea Legea în planurile lui Dumnezeu. Dumnezeu a pus pe om la probă mai întâi fără Lege (de la Adam și până la Moise), și omul s-a dovedit păcătos. După aceea Dumnezeu a încercat pe om sub Lege (Israel începând de la Sinai), și omul a devenit călcător de Lege. Omul nu avea nici o dreptate, nici fără Lege și nici sub Lege. Și iată, după aceea Dumnezeu revelează dreptatea *Sa în afara oricărei Legi*. Și ce cuprindea aceasta? Că Hristos a dobândit pentru mine nu o dreptate omenească, legalistă, ci că Dumnezeu a condamnat în El omul meu vechi în totalitatea lui și a așezat în mine omul nou în dreptatea Sa proprie (compară cu 2 Corinteni 5.21): în Hristos, Omul ceresc, care acum este dreptatea mea (1 Corinteni 1.30). Omului vechi nu i se acordă o dreptate, pe care el nu putea s-o realizeze – aceasta ar fi fost indirect o îmbunătățire a omului vechi -, ci Dumnezeu a terminat definitiv cu omul vechi ca atare și l-a înlocuit pe acesta cu un om nou, care nu are nimic a face cu Legea (indiferent dacă el era iudeu sau grec), ci numai cu dreptatea proprie a lui Dumnezeu. El este în Hristos și din Hristos, și ca atare el nu mai este pentru Lege: „Astfel că și voi, frații mei, ați fost făcuți morți față de lege, prin trupul lui Hristos, ca să fiți ai Altuia, care a fost înviat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu.” (Romani 7.4).

Consecințele învățaturii despre dreptatea din Lege a lui Hristos sunt mult mai grave pentru noi, decât cred mulți. Este aici un om, un păcătos, care trăiește în carne; ceea ce el are nevoie (așa se învață), este o dreptate care corespunde Legii; deci, un altul (Hristos) a împlinit Legea și astfel a dobândit o dreptate care este din Lege, care îi este socotită acestui om, care este în carne; el este îndreptățit prin aceea că altcineva face ceea ce el însuși ar fi trebuit să facă ca și copil al lui Adam, care trăiește în lumea aceasta și este supus Legii – și apoi Hristos moare pentru acest om *îndreptățit!*? Ce loc și ce sens are moartea Lui aici? De ce să fie ispășite păcatele, dacă ele au fost înlăturate prin împlinirea Legii de către Hristos? De ce să mori pentru cineva care este deja desăvârșit îndreptățit? Sau este *sângele* lui Hristos care anulează păcatele acestui om? Însă atunci nu poate fi vorba de a face bun „tot ce în faptele noastre este nedesăvârșit” (așa cum am citat mai înainte pe Calvin). Aceasta este o formulare fatală, care subapreciază starea gravă a primului Adam. Nu este vorba de nedesăvârșiri în faptele primului om – Dumnezeu vede răul în el și nimic altceva; de aceea a murit Hristos.

Ce este deci dreptatea mea? A îmbunătățit Dumnezeu omul vechi, prin aceea că i-a socotit această dreptate a lui Hristos (și anume împlinirea Legii, în care omul vechi a ratat), sau Dumnezeu a condamnat definitiv pe omul vechi, l-a adus în moartea lui Hristos și în locul lui a pus un om nou, care trăiește în Hristos înaintea lui Dumnezeu? A îndreptat Dumnezeu (printr-o serie de fapte ale lui Hristos) greșelile mele în carne, sau Dumnezeu a sfârșit-o definitiv cu omul vechi? A îndreptățit Dumnezeu pe omul vechi, prin aceea că i-a anulat nedesăvârșirile, sau Dumnezeu l-a adus în moarte pe omul vechi? Omul nou nu are lipsuri, care trebuie îndreptate, căci Hristos este viața lui. Ori există o îndreptare a greșelilor omului vechi (însă

atunci nu este un om nou), ori eu sunt un om nou în Hristos; însă atunci nu mai sunt greșeli care trebuie îndreptate, căci Hristos este pentru mine dreptate a mea înaintea lui Dumnezeu. Când greșesc (căci carnea este încă în mine), Isus Hristos, *Cel drept*, este Apărătorul meu (1 Ioan 2.1). Dumnezeu mă poate disciplina, dacă este necesar (căci carnea este încă în mine) – însă eu nu mai sunt în carne. Când este vorba de dreptate și de Judecător (*nu* de umblarea mea practică în credință), este valabil Numeri 23.21: „El nu vede nici o nelegiuire în Iacov, nu vede nici o răutate în Israel. Domnul Dumnezeu lui este cu el și un cântec de triumf împărătesc este în mijlocul lui.”

Desigur nu este așa, că viața lui Hristos nu are *nimic* a face cu dreptatea mea. Este deosebit de important că tocmai El, „care nu a cunoscut păcat”, era Cel care a fost făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El (2 Corinteni 5.21). Miresmei jertfei Sale de ardere desăvârșite de pe cruce îi aparținea de nedespărțit mireasma jertfei de mâncare desăvârșită a vieții Sale. El a lăsat să se vadă înaintea lui Dumnezeu ce este un om desăvârșit, și față de oameni a lăsat să se vadă cine este Dumnezeu – însă în această privință nu putea fi nici o legătură cu omul (Ioan 12.24,32). Dacă bobul de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur – dacă ar fi fost altfel, de ce a trebuit să moară? Dacă împlinirea Legii de către Hristos îmi este socotită mie, de ce atunci El a trebuit să mai poarte păcatele mele? El a înfăptuit pentru mine tocmai ceea ce eu am ratat! Eșecul meu ar fi atunci reparat prin ceea ce El a făcut pentru mine!

Da, dar ... nu ar fi fost ispășit! „Pentru că, dacă dreptatea este prin lege, atunci degeaba a murit Hristos” (Galateni 2.21). Dar dacă Hristos a împlinit Legea pentru mine, atunci dreptatea *este* prin Lege și Hristos *a murit* degeaba!! Însă Dumnezeu fie preamărit! Omul în primul Adam (ca atare) nu este nicidecum îndreptățit, ci omul în ultimul Adam este îndreptățit! Și eu sunt în ultimul Adam și deci liber de Lege (Romani 6.14; 7.4,6; 10.4; Galateni 2.19), deci nu am nevoie de nimeni care să împlinească Legea pentru mine. Legea dobândește în principiu o dreptate omenească pentru primul Adam (Romani 2.13), însă aceasta nu mai are nici o însemnătate pentru mine, căci eu sunt în ultimul Adam; și ceea ce eu am acum este dreptatea lui Dumnezeu în ultimul Adam. Legea nu-mi aduce retroactiv în Hristos o dreptate a Legii, ci face invers. Ea dovedește totala lipsă de speranță a primului Adam. Legea putea face numai un lucru: să mă omoare; însă această moarte am suferit-o în Hristos, și acum eu sunt în El, ultimul Adam. Legea este dreaptă, însă nu îndreptățește și nu este pentru cei drepti, ci pentru cei nedrepti (1 Timotei 1.8-10); Hristos a fost născut sub Lege (Galateni 4.4), ca să elibereze pe cei care erau sub Lege, nu *prin aceea* că El a împlinit Legea pentru ei (cu toate că aceasta L-a îndreptățit să înfăptuiască lucrarea de răscumpărare), ci prin aceea că El a devenit blestem pentru ei și i-a eliberat de sub blestemul Legii (Galateni 3.13)!

Moartea lui Hristos decide totul – însă această moarte nu are nimic a face cu Legea, căci Legea nu cere moartea unui drept. În Romani 5, unde primul Adam și ultimul Adam sunt puși față în față, este vorba tocmai despre această moarte a lui Hristos și nu despre Lege (așa cum am văzut în Romani 5.13,14,20). Acești doi capi de familie sunt puși acolo față în față, nu ca să îmbunătățească pe primul prin al doilea, ci ca prin moarte să înlocuiască pe primul prin al doilea. O dreptate prin Lege este: să îmbunătățești ceva la primul Adam. Însă ascultarea lui Hristos este exact opusul Legii (Romani 5.19,20). Repet: în toate este vorba că noi trebuie să vedem locul corect al Legii. Legea *nu este* expresia completă a gândurilor lui Dumnezeu –

numai Hristos este aceasta. Legea este expresia completă a ceea ce o creatură trebuie să fie înaintea lui Dumnezeu, însă aceasta este cu totul altceva. Întregul ei caracter arată clar că Dumnezeu a prevăzut-o pentru cei nedrepti, căci aceasta se vede din repetatul: „Să *nu* ...”. Și chiar acolo unde Legea este pozitivă: „Voi *trebuie* să iubiți pe Domnul Dumnezeu vostru”, ea nu este expresia inimii lui Dumnezeu. Inima lui Dumnezeu nu cere dragoste, ci dorește dragostea care este dată de bună voie și din natură, așa cum Hristos l-a dăruit-o; ce degradare ar fi dacă noi am privi dragostea pe care Hristos ca Om a dovedit-o lui Dumnezeu, numai ca împlinire a cerințelor Legii!

Și la fel este și pentru aceia, care acum sunt în Hristos. „Fiți deci imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți, și umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit ...” (Efeseni 5.1,2) – ce are aceasta a face cu împlinirea Legii? Să iubesc pe altul așa cum Hristos m-a iubit pe mine, ce are aceasta a face cu faptul că eu iubesc pe altul așa cum mă iubesc pe mine? „Prin aceasta am cunoscut dragostea, pentru că El Și-a dat viața pentru noi; și noi suntem datori să ne dăm viața pentru frați” (1 Ioan 3.16) – cere Legea aceasta de la mine? Nu este aceasta valabil pentru aceia pentru care Hristos a devenit regula lor de viață? (compară cu Galateni 6.15,16; Coloseni 3.12-15). Desigur, eu mă bucur de Legea lui Dumnezeu, și dacă iubesc, înfăptuiesc „en passant” (în treacăt) Legea lui Dumnezeu (Romani 13.8; Galateni 5.14; Iacov 2.8), dar din cauza aceasta Legea nu este regula mea de viață; aceasta este numai pentru aceia care sunt sub întâiul Adam, și formal numai pentru o parte din ei (și anume Israel). Regula mea de viață este una mult mai înaltă: „Pentru că eu, prin lege, am murit față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu. Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.19,20).

Anulez eu prin aceasta Legea? „Nicidecum”, spune Pavel, „ci noi confirmăm legea” (Romani 3.31). Pavel însuși pune această întrebare, pentru că ar putea veni contraargumentul: dacă deci îndreptățirea nicidecum nu are a face cu Legea și are loc exclusiv pe baza credinței, nu este atunci Legea făcută fără putere (fără efect, fără rezultat)? Nu, ci dimpotrivă, răspunde Pavel, căci numai așa se acordă Legii dreptul deplin. Tocmai când se afirmă că dreptatea noastră este o dreptate din Lege și că sufletul îndreptățit trebuie după aceea să împlinească Legea (din recunoștință sau din oricare alt motiv), tocmai atunci Legea *nu este* luată serios în seamă. Căci Legea condamnă pe omul în carne așa de deplin, că singura ieșire pentru om este moartea și înlocuirea omului vechi prin omul nou. Cine crede că prin împlinirea Legii de către Hristos suplimentar ar putea anula greșelile omului vechi, acela nu ia în serios blestemul Legii, pe care ea îl aduce asupra omului vechi. Un astfel de om face Legea fără putere și fără efect! Și cine crede că el ca credincios creștin se poate pune sub Lege, fără să cadă sub blestemul ei, dacă o încalcă, face de asemenea Legea fără putere. Un astfel de om de asemenea nu ia în serios blestemul Legii.

Însă Scriptura spune: „Pentru că toți [credincioși sau necredincioși] cei care sunt din faptele legii [oricare ar fi din principiile Legii] sunt sub blestem” (Galateni 3.10). Nu: toți care au încălcat Legea, ci: toți care stau pe acest fundament; ei sunt sub blestem. Tocmai acela care recunoaște că fiecare care stă pe principiul Legii în mod necesar este condamnat prin Lege, și că tocmai acela care din cauza aceasta are nevoie de dreptatea lui Dumnezeu, care nu are nimic a face cu Legea (Romani 3.21); tocmai acela care recunoaște că după etaloanele Legii nu este nici o speranță pentru primul Adam (nici prin împlinirea Legii de către un altul), ci că

este speranță numai pentru aceia care sunt prin credința în ultimul Adam, tocmai acela „confirmă Legea”: el acordă drept deplin Legii. Nu este așa, că eu sunt îndreptățit pe baza Legii, în timp ce este un altul, care a împlinit Legea pentru mine, ci nicidecum nu am parte de îndreptățire pe baza Legii (Galateni 3.10,11). Dacă totuși dreptatea ar fi prin Lege (fie prin faptele mele, sau ale lui Hristos), atunci moartea lui Hristos ar fi fost degeaba (Galateni 2.21). Însă acum Hristos a murit, și de asemenea și eu am murit față de Lege (Romani 7.4,6; Galateni 2.19), însă unit cu un Domn înviat. Ca păgân eu niciodată nu am fost formal sub Lege, și în orice caz acum eu nu sunt sub Lege, ci sub har (Romani 6.14). De ce să fie împlinită Legea pentru mine de către altul, și de ce să am nevoie de o dreptate care să fie bazată pe faptele Legii?

Primul punct în această învățătură este acela, că în cele din urmă este atinsă gloria Persoanei lui Hristos Însuși, atât în ceea ce privește viața Sa, cât și moartea Sa. În primul rând această învățătură lezează necesitatea și a-tot-suficiența morții ispășitoare a lui Hristos prin teza împlinirii Legii din partea Lui ca Locuitor și prin aceasta ea lasă loc pentru o îmbunătățire a omului vechi, așa cum am arătat. Însă ea lezează și însemnătatea vieții Lui pe pământ pentru Dumnezeu. Este într-adevăr așa, că dreptatea, pe care eu va trebui s-o posed cândva înaintea scaunului de judecată, nu este altceva decât o dreptate a Legii, și anume dreptatea activă (împlinirea Legii) a lui Hristos? Nu este mai mult buna mea plăcere înaintea lui Dumnezeu? Dacă am fost făcut plăcut în Preaiubitul (Efeseni 1.6), este Preaiubitul atunci în privința aceasta numai un Om, care a împlinit în chip desăvârșit Legea lui Dumnezeu? Sau acest Preaiubit este Fiul, care a glorificat desăvârșit pe Tatăl pe pământ și a făcut lucrarea, pe care Acesta l-a dat-o s-o facă (Ioan 17.4)? – Sau se vrea să se afirme, că aceasta era exclusiv împlinirea Legii de pe Sinai? Un Fiu, care a venit pe pământ, ca să îplinească poruncile Tatălui și să rămână în dragostea Lui (Ioan 15.10) – a împlinit Acesta numai Legea lui Moise? Și porunca Tatălui, ca El să-Și dea viața, ca iarăși s-o ia înapoi (Ioan 10.17,18) – era aceasta o poruncă din Legea de pe Sinai? Am început capitolul acesta cu acest argument, și îl închei tot cu acesta, căci nu este nimic mai important decât ceea ce lezează gloria lui Hristos.

Nu, Scriptura nu spune, că mie îmi este socotită dreptatea (prin Lege) a lui Hristos, ci că Hristos este dreptatea mea – și ce Hristos! Acesta este Acela care în viața Lui și în moartea Lui a glorificat deplin pe Tatăl; Cel care pe cruce a glorificat un Dumnezeu sfânt și drept, tocmai pe locul unde judecata asupra păcatului l-a lovit; care a fost înviat prin gloria Tatălui (Romani 6.4) și căruia Tatăl l-a arătat dreptatea Sa prin aceea că l-a glorificat în casa Tatălui (Ioan 16.10,14; compară cu Ioan 13.1,32; 14.2; 17.1,5). Eu am voie să privesc la toată această glorie și să știu: acest Hristos este viața mea. Nu împlinirea Legii de către El a anulat greșelile mele, El *a murit* pentru greșelile mele. El nu a împlinit Legea pentru mine, ci El a purtat blestemul Legii pentru mine. Prin viața Sa El nu a desăvârșit omul meu vechi, ci prin moartea Lui eu am devenit un om nou; căci omul meu vechi a murit cu El, și eu sunt acum în ultimul Adam. Eu sunt în El, în Domnul înviat, și El este viața mea.

Pentru Dumnezeu nu este întrebarea, dacă el vede la mine o dreptate, care este prin Lege, ci dacă Hristos ia chip în mine (Galateni 4.19; compară cu Galateni 2.20). Pentru Dumnezeu este numai o Persoană importantă: *Hristos*. Nu numai un Hristos care a împlinit Legea (cu toate că El a împlinit-o în chip desăvârșit), ci care a glorificat pe Dumnezeu pe locul judecării.

Hristos, Fiul Omului, care șade la dreapta lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, care este la sânul Tatălui, este totul pentru inima Tatălui. Însă Dumnezeu fie preamărit! Eu sunt în această Persoană, și El este viața mea; în El eu am fost făcut plăcut înaintea lui Dumnezeu. Eu am murit față de păcat (Romani 6) și față de Lege (Romani 7), și în ceea ce privește viața mea de acum în carne, trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine (Galateni 2.20).

Adnotare

[1] Remarca redacției: traducere falsă din Isaia 53.11.

Tradus de la: [Der Wert des Todes Christi \(8\)](#)

Gândurile acestea se bazează pe scrieri din secolele trecute.

Traducere: Ion Simionescu